

*КАТЕРИНА
ІЧІТОВКІНА*

**ЩІНА
ПЕРЕМОГИ**

Катерина Ічітовкіна
Ціна перемоги

Розділ 1

Моєю найбільшою пристрастю були коні. Звісно, переважну частину свого теперішнього часу я присвячую Депу. Пригоди, сповнені таємниць, загадок, іноді небезпеки запаморочили мені голову. Усі свої навички, отримані за час навчання на факультеті журналістики, я використовую при написанні історій про мого найкращого друга і неперевершеного детектива Джері Депа.

Але забути коней я не зміг. Мама бачила мою прив'язаність до цих граціозних тварин і всяк підтримувала сина. Вона записала мене у школу верхової їзди. Я навіть певний час мріяв про професію жокея. Але так склалося, що пріоритети змінилися і я вирішив стати письменником або журналістом. Тільки забути справу, якій було присвячено більшу частину дитинства і юності – вчинок, рівносильний злочину.

Довгий час доводилося відкладати веселкові мрії на потім. Деп не давав мені навіть присісти. Круговерть розслідувань і злочинів захопила мене з головою. Але потім життя круто змінилося. Я зустрів її!

Під час однієї зі справ Депа я зустрів неймовірно гарну рудоволосу дівчину із смарагдовими проникливими очима. Рубі стала коханням усього життя. Зараз, у мої 28 років, я мав те, про що навіть не мріяв якийсь десяток років тому – міцний шлюб, улюблену роботу, вірних друзів, сповнене пригод життя. До того ж, уже 2 місяці ми з Рубі чекаємо первістка.

Уже через певний час після знайомства з майбутньою дружиною я дізнався, що її батько – власник іподрому «Квінтер-Блю», названого на честь першого жеребця, який прославив ім'я містера Пейджа і став родоначальником багатьох відмінних жеребців і кобил чистокровної англійської породи. Після смерті містера Пейджа іподром відійшов його дітям – Рубі і Чарльзу. Так як Рубі живе зі мною в Лондоні, Чарльз взяв на себе усі справи.

Ми з Рубі частенько навідуємося туди. Моя душа тягнеться до коней. Я допомагаю доглядати за ними, катаюся верхи, просто броджу конюшнями.

Про коней можу говорити вічно. Але цього разу моя історія про цих дивовижних створінь буде лише доповненням до нової пригоди разом з Дедом.

* * *

6 серпня 2015 року – це наша з Дедом кругла дата. Рівно 6 років тому я втратив маму. Мені було 23. Здавалося б, уже досить багато для початку самостійного життя, але без людини, яка завжди зрозуміла б і підтримала, я практично здався і почав потрапляти у погані компанії, запив, не зважав на вмовляння тітки Летиції, яка була для мене єдиною рідною людиною, зупинитися і спробувати прийняти мамину смерть і продовжити жити так, як вона навчала. Тільки на мене усе це не діяло. Дійшло до того, що через п'яну бійку мене забрали у поліцію. Там я і зустрів 25-річного Джері Депа, у житті якого також тяглася суцільна чорна смуга. Його вигнали з поліції, дружина покинула через постійні затримки на роботі, забравши з собою 2-річну доньку.

Ми випадково зіштовхнулися у коридорі Скотланд-Ярду. Обоє були у паскудному настрої. Ніби якийсь енергетичний міст поєднав двох невдах. переглянувшись, ми обмінялися похмурими поглядами і відразу відчули, що такий викрутас долі не випадковий. Дед випросив у начальника останню послугу і вмовив випустити мене на свободу. Відтоді ми не розлучні протягом останніх 5 років. Ця дружба стала для обох спасінням. Ми навчилися жити новим життям, змирилися з втратами. Не можна сказати, що біль від них повністю вгамувався. Але тепер ми мали підтримку і плече друга, на яке можна опертися у скрутну мить.

Цього разу наша річниця співпала з грандіозним дійством, яке відбувалося на іподромі «Квінтер-Блю».

Щороку Чарльз влаштовує великі ігри, які проходять протягом 3 днів. З усієї Англії, Європи, навіть, Америки сюди стікаються власники скакунів, жокеї, спортсмени і просто любителі коней.

Першого дня на біговій доріжці проходять традиційні скачки: гладкі, бар'єрні, стипль-чез. Тут можна побачити забуті англійцями забіги на колісницях. Я невідривно стежу за ходом скачок, згадуючи той час, коли 17-річним парубком мав змогу осідлати норавливого скакуна і рвонути назустріч вітру, то поринаючи у гурт запальних чистокровок, то вирываючись з хмари пилу, здійсненою під десятками копит.

На другий день фестивалю глядачі поспішають зайняти місця у манежі, де спостерігатимуть за енергійними стрибунками і вишуканими рухами коней, загартованих вищою школою верхової їзди. Кажучи мовою кінних термінів, там відбуваються змагання з конкуру і виїздки.

Третій день – день видовищ, захвату, запалу. Концертна програма, облаштована сцена, пісні, танці – це лише мізерна частина розваг. Всюди можна побачити запряжених коней різних порід, на яких охочі можуть кататися по території іподрому верхи або у повозці. У загонах проходять майстер-класи по догляду за кіньми, галаслива юрба атакує прилавки ярмарку, аукціон пропонує купити особливий сувенір – справжнього коника. І це іще не всі пропозиції для відпочинку цього дня.

Одним словом, кращого відпочинку не можу для себе уявити.

Вранці 6 серпня я прокинувся у піднесеному настрої. Дед взяв з собою 7-річну доньку Емілі. Дівчинка була у захваті від такої подорожі.

Скачки починалися рівно о 9:00. Гості почали стікатися раніше, вони снували по іподрому, скуповували різні дрібниці, робили ставки на тоталізаторі. Близькість Лондона сприяє великій популярності іподрому Чарльза. Рубі з Емілі пішли купити солодкої

вати, а ми з Демом і Чарльзом були в конюшні. Тут готували скакунів для першої скачки.

Я стояв як зачарований, не в змозі відвести очей від неперевершених коней. Скачок сьогодні повинно бути 10 і фінал, де візьмуть участь переможці попередніх забігів. У кожному з них неодмінно мав виступати скакун, який належав суто іподрому і не мав окремого власника.

У коридорі конюшні уже стояли кілька коней. Ми наблизилися до білого Пегаса. Цей кінь був потомком Квінтера-Блю, його онуком. 23-річний Наполеон – батько Пегаса, теж чемпіон – був виведений зі стійла. Цей уже немолодий (за мірками скакунів) велетень стояв біля свого стійла з виразом спокою і задоволення життям у виразних карих очах. Часи слави для Наполеона давно у минулому, тепер він лише злегка поводить вухами, прислухаючись до розпоряджень колишніх тренерів. Він повинен знаходитися у загоні чемпіонів у відставці. Люди могли споглядати коней, які принесли колись чимало перемог і слави іподрому.

Скакунів перед скачкою приводили в порядок, розчісували, чистили підкови, сіддали. Біля Пегаса крутився маленький проворний конюх. Він білявий, з великими карими очима, що робило його схожим на коня, якого він чепурив. Його пальці вправно заплітали гриву Пегаса в тугі «гульки».

– Який же він чудовий! – Чарльз провів рукою по гладенькій спині Пегаса. – Жаль, що батько подарував його тим Сандерсам.

Деп, який походжав по коридору, зупинився біля чорного коня, що нетерпляче тупцяв на місці. Це був Метеор, він бив копитом підлогу, переминався з ноги на ногу і час від часу іржав. Деп стояв біля нього, заклавши руки за спину, не зводячи з нього очей.

– Хто це? – запитав він.

– Метеор, брат Пегаса і син великого Наполеона, – сумно відповів Чарльз. – На жаль, він не виправдав наших надій. Це чи не єдиний син Наполеона, не здатний до скачок. Постійно приходить в кінці.

– А цей? – Деп перевів погляд на Пегаса.

– О, Пегас у нас – легенда! Він перемагав не лише у Англії, на скачках Дербі, а і у Америці, Франції, Іспанії. Він сьогодні фаворит, – коли Чарльз говорив про цього коня, його очі блищали.

– Дійсно? – Деп обхопив двома пальцями підборіддя і замислено пробурмотів: – Можна іще зробити ставки?

– Можна, – кивнув Чарльз. – Саймоне, що це таке? – він невдоволено показав пальцем на «гульку» з гриви, яка була трохи більшою за інших.

– Зараз перероблю, – послужливо сказав Саймон.

Деп уже вийшов. Закінчивши з Пегасом, Саймон перейшов до Метеора. Його грива була коротко стрижена, не потребувала заплітання. Взагалі, я не розумію, навіщо Сандерсу забаглося заплітати Пегаса. Зазвичай гриви скакунів стрижуть, але не підбирають, щоб жокеям було зручніше керувати конем. Конюх натягнув на морду Метеора спеціальна маску з прорізами для очей і спеціальними шорами. Кінь сіпнув повід і труснув головою.

– Ну-ну, не брикайся, – лагідно промовив Саймон і поплескав жеребця по шиї.

– Чарльзе, навіщо ти його випускаєш? – мені було цікаво, чому ганяють коня, який живе не заради швидкості.

– Тут немає коней, які нічого не роблять, – сухо відповів Чарльз. – Батько завжди казав, що кожен виходець нашого іподрому повинен щось робити. Метеор не уміє стрибати, для виїздки він занадто норовливий, так само не підходить для верхового туризму, навчання. На виставках екстер'єру він отримував відмінні оцінки. Навіть кращі, ніж Пегас. Якби ж ноги мав спритніші, його лошата користувалися б популярністю.

У цей час у конюшню зайшов низенький неповороткий чоловік, галантно вклонився і сказав:

– Доброго ранку, містер Пейдж! Ну, мій чемпіон готовий перемогти?

– Добридень, містер Сандерс, Пегас готовий. Його зараз виведуть до публіки. Демонстрація – і перша скачка.

Саймон делікатно кахикнув:

– Містер Пейдж, учасники першої сачки готові.

– Добре, Саймоне. Веди Венецію і Рейкявіка до демонстраційного поля. Потім повернешся. До наступної скачки підготувати Метеора і Пегаса. Я піду до гостьової конюшні. Подивлюся, як там справи.

Я не став іти туди, де тимчасово тримають коней, яких привозять з інших іподромів на час змагань. Мені хотілося подивитися на початок скачки.

* * *

Ми сиділи на найкращих місцях, поруч з власниками учасників скачок і почесними гостями. Чарльз, чисто виголений, акуратно зачесаний, у сірому костюмі виглядав, як прем'єр-міністр. Учасників першої скачки вивели урочисто на доріжку у супроводі вершників на прикрашених стрічками і квітами конях. Служителі іподрому по команді відвели їх до стартових воріт. Після сигналу ворота разом відчинилися і десять скакунів вирвалися з тісноти і гайнули уперед.

Диктор повідомляв усе, що відбувається на біговій доріжці. Я знайшов Пегаса, який виділявся серед одноманітної гнідо-рудой маси чистокровних скакунів світло-сірою стрімкою плямою. Метеор теж виокремлювався завдяки чорній масті. Мені навіть здалося, що він швидко наближається до перших коней. Не вірячи своїм очам, я спостерігав, як Метеор, зробивши ривок, обігнав двох жеребців і вирвався до лідерів у гонці.

Рівний голос диктора сповістив:

– Дивовижно! Метеор обійшов Шелдона і Лінделла – і він уже у трійці перших. Кілька секунд – і Джамбо теж лишився позаду. Попереду тільки Пегас.

Я навіть піднявся з місця і напружено не зводив очей з пари лідируючих коней, придивляючись у маленький бінокль. Коні вийшли на фінішну пряму. Глядачі застигли у німому чеканні.

Фінішну лінію Пегас і Метеор перетнули майже одночасно. Метеор випередив суперника усього на одну голову.

Трибуни заревли... Я спантеличено зиркнув на Депа, але його обличчя було, на мій подив, усміхнене.

– Деп, чому ти радієш? – спробував перекричати я схвильовану публіку. – Ти ж на тоталізаторі ставив?

– Ставив, – його відповідь майже потонула у хорі голосів.

– Тим паче не бачу приводу для радості. Пегас же програв. Ставки втрачені.

– А Метеор виграв, – звучав задоволений голос Депа.

Розділ 2

Після скачки учасників розсіддали і накрили попонами. Деп був у піднесеному настрої і подумки перераховував свій виграш. Я рішуче не розумів, як йому це вдалося. Чарльзу можна було дише поспівчувати. Адже якимось так безглуздо мій друг втрапив у не дуже приємну історію. Він сидів на своєму місці іще якусь мить після фінішу, а в очах читалася цілковита розгубленість. Можна припустити, що у його голові на той час боролися два почуття: нестримна радість і гнітюче розчарування. Метеор став відкриттям, скакуном, який перевершив усі сподівання і колишні мрії. А з іншого боку стояла загроза втратити коня, на якого покладалися великі надії отримати дорогоцінне потомство. Навряд Сандерс пробачить таку поразку...

Зрештою, Чарльз покинув своє крісло і швидко побіг з трибуни, перескакуючи через східці, намагаючись надолужити згаяний на роздуми час. Лишивши Рубі і Емілі на трибуні, ми з Депом пішли до конюшні. Чарльз з'явився там раніше за нас. Він розмовляв з містером Сандерсом. Але розмовою це не назвеш. Маленький лисий Санедерс кричав і лив на Чарльза потік лайки. З етичних міркувань я не можу дослівно переказати усе, але суть розмови спробую викласти досить прозоро.

– Пейдж, ти хоч на долю секунди задумувався про наслідки тієї чортівні, яку ти допустив на іподромі? – голос Сандерса аж тремтів від люті. – Пегас повинен був виграти, ти ж сам хвалив свого бісового тренера! Те чорне непорозуміння і половини копита Пегаса не варті!

– Містер Сандерс, я ж не міг змусити Метеора програти, – виправдовувався Чарльз.

– Не міг?! – гаркнув коротун. – Але ж ти казав, що виграє мій кінь. Де гарантії?

– Тут не може бути гарантій, містер Сандерс. У нас чесні змагання. Усе залежить від самого коня.

– Треба було заплатити жокею, тренеру, підмінити коня, що завгодно!

– Це було неможливо, містер Сандерс, я не міг дозволити собі таке.

– Не мимри, Пейдж! – Сандерс глибоко вдихнув і промовив металевим голосом: – Я забираю Пегаса, ноги його не буде у твоєму звіринці. Кімберлі злучай з ким хочеш. Хоч з тим вискочкою, хоч з віслюком. А ти ж знаєш, що без мого Пегаса розоришся, ніхто і не гляне у твій бік, Пейдж.

– У мене тепер є Метеор, – з тінню насмішки сказав Чарльз.

– Твій Метеор годиться на мило, а не для кінного бізнесу.

Сандерс кинув останній злісний погляд на Чарльза і протупотів повз мене на своїх коротких ніжках. Я підійшов до шурина і поклав йому руку на плече.

– Не засмучуйся, Чарльзе, таких, як Сандерс, повно. Через одного негідника іподром не розвалиться.

– Жуль, я не засмучувався б, якби не Пегас... – зітхнув він. – Дорогий мені цей кінь. Батько подарував його Сандерсу прямо перед своєю смертю. Це останнє, що тато залишив після себе. Не розумію, навіщо він так вчинив із сином Наполеона.

У цей момент знову Чарльза покликали на скачку. Він мусив іти, не закінчивши свою розповідь. Я вирішив не повертатися на трибуну. Щось мучило мене. Не знаю як це назвати, але якимось відчуття загрози прокралося у свідомість. Деп мовчав, слідуючи за мною.

Ми стриміли біля спеціального пристосування для тренування коней. Учасників першої скачки, за яких відповідає сам Чарльз, поміщають у так звану «водилку», де втомлені коні повільним кроком ідуть під дією механізму, що крутиться і змушує їх крокувати. Так вони відпочивають після забігу.

– Жуль, ти засмутився? – нарешті подав голос Деп.

– Ні, – але відповідь моя прозвучала так нещиро, що детектив, звісно, зрозумів, як я себе насправді почуваю.

– Хіба погано, що такий скакун здобув перемогу? – Деп став переді мною, затуливши вид на коней.

– Він виграв вперше за 3 роки, – сумно мовив я. – Метеор завжди приходив мало не в кінці. Як так виходить?

– Ну, Жуль, так і виходить. Життя таке передбачуване, – потис плечима Деп.

– Ти хотів сказати «непередбачуване»? – виправив я його.

– Я рідко помиляюся, – похитав головою Деп. – Усе правильно.

– Але чому? – не второпав я.

– Я передбачив, що так вийде. Щось підказало мені, що кінь цей, Метеор, ну не може прийти в кінці з таким темпераментом.

– Що ж тоді з ним сталося?

– Йому влаштували перемогу.

– Хто? – мої брови ковзнули вгору.

– Я, – скромно опустив очі мій друг.

– Деп! – скрикнув я, уже не в змозі себе стримувати. – Що ти верзеш?! Як це?

– Жуль, нічого кримінального, – хитро схилив голову Деп. – Я просто повернув усе на свої місця.

– Та що? – від його незворушності мене брала злість.

– Коней, Жуль. Я повернув їх на місця. Де вони мали бути.

– Деп, – видихнув я, і слів мені забракло.

– Друже мій, не ламай голови, я тобі усе розповім, – він заклав руки за спину і покрокував до конюшні.

Я поплентався слідом.

Людей у конюшні було мало. Пара конюхів виводили останніх учасників сьогоднішніх скачок. Повз нас пройшов Саймон, тримаючи на повіді пару гнідих жеребців.

Деп спинився біля сусідніх денників Метеора і Пегаса. Я не знав, що саме замислив мій друг. Він прослідував до переходу з цієї частина конюшні в іншу. Конюшні на іподромі «Квінтер-Блю»

розділені і стоять окремо одна від одної. Коні, що беруть участь у скачках, знаходяться у спеціальній конюшні, де не тримають тих, що призначені для розведення. Сюди ми і прийшли. Деп прийшов до одного з приміщень, що виконують роль підсобки. Там зберігаються сідла, вуздечки, інвентар.

Біля підсобок знаходиться стійло, повністю відокремлене від інших. Тільки над дверцятами вбудована невеличка решітка, яка зачинялася дерев'яною заслонкою, і є віконце, що виходить на вулицю. Таких стійл було декілька. Вони призначені для коней, які не можуть знаходитися поруч з іншими, бо надмірно буйні чи боязкі. Деп став біля одного з таких денників і кивнув на нього головою.

– Жуль, хто тут має стояти?

– Тут вчора поставили Рівендела. Він раптом став некерованим. Хоча таке буває рідко.

– Чому?

– Чому він зазвичай нормальний, Деп? – не зрозумів я.

– Та ні, друже мій, звісно, я не це мав на увазі. Просто, мене цікавить, чому він перед скачками став таким.

– Деп, при чому тут Рівендел?

– Жуль, він чорний? – не зважив на моє питання Деп.

– Вороний, – кивнув я.

– О, тоді усе зійшлося. Але ти скажи іще, він скаче?

– Ні, він не виявив схильностей до скачок. Надто повільний.

– А Метеор? Чому його випускають?

– Він же від Наполеона, а це показник.

– Ага, родовідна вирішує усе, – з розумінням сказав Деп. – Чому Рівендела тут тримають?

– Він підходить для навчання. Деп, може, поясниш, що відбувається? – я у повному нерозумінні справи підійшов до денника Рівендела і виявив там порожнечу.

– Жуль, чому коня немає на місці? – запитав Деп.

– Не знаю, – пробурмотів я.

– Де ж він? – не відступав Деп.

Я не знав, що на це відповісти.

Деп загадково усміхнувся і показав пальцем на двері у підсобку. Я невпевнено відчинив їх і застиг на місці. На мене сумирними карими очима дивився чорний кінь, вбраний, як Метеор.

* * *

Я не міг чекати жодної хвилини. Взявшись за повід, що звисав з вуздечки, вивів тихого і трохи повільного Рівендела з комірчини. Деп задоволено усміхався.

Не знаючи, що робити далі, я просто стояв серед коридору.

– Жуль! – погук Чарльза привів мене до тями.

Він підійшов до нас і втупився у коня, що спокійно чекав наших подальших дій.

– Ти навіщо знову спорядив Метеора? – насторожено глянув на мене.

– Чарльзе, це не він, – твердо сказав я.

– Як це? – не зрозумів шурина, забираючи у мене повід.

– Метеор у водилці, разом з усіма.

– А це?...

– Рівендел, – закінчив я замість Чарльза.

– Жуль, навіщо його вирядили? Він у забігах участі не бере, – Чарльз припнув коня до решітки його стійла і почав розстібати підпругу. – Чому номер на сідлі дев'ятий? Це номер Метеора у першій скавці.

– Річ у тім, що Деп знав про перемогу Метеора, – я вирішив не затягувати з правдою.

– Як? – Чарльз застиг із сідлом у руках.

– Він сам розкаже, – відступив я. Мені і самому кортіло довідатися, як мій друг виявив підміну, бо поки що він не розповів про це.

Деп кахикнув у кулак і вийшов наперед.

– Я повертався сюди, коли ви з Жулем пішли, – почав детектив діловито. – Впустив тут запонку. Коли увійшов, побачив, як хлопець, що скакав на Метеорі сьогодні, завів свого коня у комірчину, а цього, – Деп кивнув на наполовину розсідланого Рівендела, – поставив біля стійла Метеора.

– Може, то був якраз Метеор, – заперечив я.

– Ні, Жуль, – рішуче відхилив моє припущення Деп. – Метеора сідлали при мені. Я помітив на його ногах світлі місця, не білі, а якісь ніби сиві.

– Так, він дійсно має так звані «шкарпетки», – погодився Чарльз.

– От, – продовжив Деп. – До того ж, Метеор тупцяв на місці, хвилювався, а той інший стояв як вкопаний. Коли жокей вийшов через бічні двері, я наблизився до коня і розмотав бинт на одній нозі. Ніякої «сивини» там не було. Тоді я замотав усе назад і хутко поміняв коней. Після цього у конюшні з'явився конюх, Саймон, здається, разом з ним зайшов іще якийсь чоловік. Вони вивели Пегаса і справжнього Метеора.

– Кажеш, жокей? – Чарльз стиснув губи. – Ніколи б не подумав, що Джо міг таке вчинити. От паскудник! Ви не бачили його після скачки?

– Ні, – за двох відповів Деп.

– Жаль, що треба іти на третій забіг, – промовив Чарльз. – Я з нього три шкури спущу. Невже тут якась змова... – бубонів він, виходячи.

Я у задумі почухав потилицю.

– Деп, треба відшукати Джо, – я відв'язав Рівендела і завів його у свій законний денник, де він стояв до того, як за погану поведінку потрапив у стійло для покарання.

Я вирішив будь-що знайти Джо. Деп, не відрізняючись особливою цікавістю до дійства, що проходило на біговій доріжці, виявив бажання супроводжувати мене. В очах детектива загорівся ледве помітний сірий вогник, добре мені відомий. Мій друг явно передчував щось цікаве. Я ж про це і думати не хотів, бо для Депа

цікавість представляли убивства або справи, що неодмінно з ними пов'язані. Для мене такі «веселощі» хоч і стали звичними, але я завжди чекав на них з осторогою.

Пошуки я вирішив почати з вагової. Це була невеличка кімната у будівлі іподрому, досить похмура і тісна, де стояло кілька приладів для визначення ваги жокеїв, але тільки 2 мали придатний для використання стан. Світло потрапляло до маленького приміщення через єдине вікно. Там сидів тільки повний надутий зважувач і підкручував один із працюючих пристроїв, настраюючи його перед зважуванням жокеїв.

– Містер Таллер, – покликав я його, – ви не бачили Джо?

Він повернувся. Це був неприємний суворий чоловік, з круглим червоним обличчям і вічно насупленою фізіономією. Його тут не особливо любили, але Чарльз поважав Таллера через добросовісність і абсолютну несхильність до інтриг і шахрайства.

– Бачив, – буркнув він. – Після першої скачки зважився і зник.

– До нього ніхто не підходив?

– Не чіпляйся зі своїми дурницями, – відмахнувся червонолиций зважувач і знову нахилився над вагами.

Від нього добитися інформації було важко, практично, неможливо. Деп мовчки усміхався одними куточками рота. Він ніби глузував з моєї незграбності у веденні діалогів, а сам навіть словом не обмовився. Здавалося, мій друг раптом вирішив просто подивитися, на що я здатен. Без сумнівів, Деп так просто не відступиться від справи, бо чудово знає, що мені добре вдається тільки описувати його подвиги.

Мені раптом захотілося побути у шкурі Депа і я із задоволенням тримав шефство над пошуками зниклого жокея.

Після вагової я повів Депа у роздягальню. Там вертілися троє жокеїв, які були явно не з нашого іподрому. «Своїх» я знав дуже добре, так як часто приїздив сюди. Джо серед них ми не знайшли. Пошуки у буфеті і конюшні виявилися марними. Ніде не промайнула його вишнева форма. Хлопець ніби під землю провалився.

Після третього забігу Чарльз знайшов нас із Демом біля стійл для приїжджих коней.

– Жуль, де Джо? Ви не знайшли його? – Чарльз був занепокоєний.

– Ні, наче у повітрі розчинився, – розвів я руками.

– Його негайно потрібно знайти. Джо мусить виступати у 5 і 7 скачках. Усе заплановано, без нього не можна.

– Джо ніде нема, – повторив я. – Схоже, він утік. Ми з Демом уже усе обнишпорили.

– Жуль, знайдіть його, прошу, – у очах Чарльза промайнула безпорадність. – Якщо у простих забігах жокея можна замінити, то у фіналі на Метеорі мусить їхати саме Джо.

– Ми спробуємо, – підбадьорююче сказав я.

Довелося продовжувати пошуки.

Деп, на мій подив, досі не проявляв особливого інтересу до справи. Здавалося, що йому нудно. Але я не хотів звертати на це увагу. З іншого боку, він не має стосунку до іподрому.

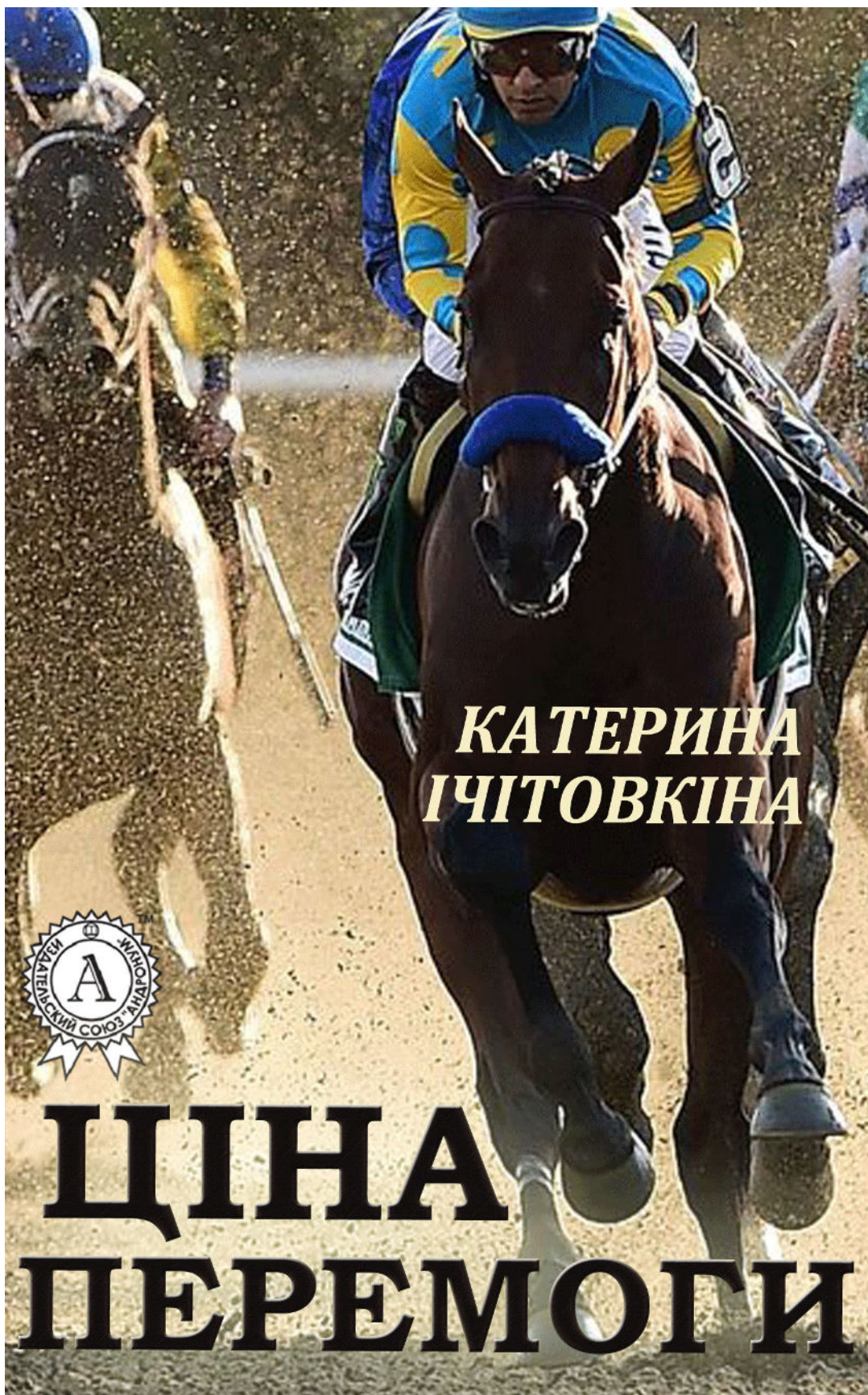
Коли ми вийшли з конюшні, я оглядівся. Мій погляд зупинився на скупченні дерев вдалині. Там, під вербами, у кількох загонах розміщувалися штучні ставки, де коні полюбляли прохолоджуватися у літню спеку. Більше того, я знав, що Джо часто бував там. Він казав, що там під тихий шелест листя можна відпочити і поринути у гармонію. Ніхто не звертав уваги на усамітнення жокея у тихому куточку іподрому. Джо належав до тієї групи жокеїв, які працювали на іподромі не лише під час скачок і ранкових тренуваннях чистокровок, а і для виїздки інших коней. Він часто перебував на роботі цілий день, тому мав можливість поїздити верхи і відпочити біля ставок, куди я тепер мав намір відправитися.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

*КАТЕРИНА
ІЧТОВКІНА*

**ЦІНА
ПЕРЕМОГИ**

